

ЖУЛИЕТА

Но какво? —>

ДОЙКАТА

— Пристига —>

тук майка ви. Внимавайте, че съм ~~на~~.

/Излиза./

ЖУЛИЕТА

— Сега, прозорец, пусни денят
да влезе и — да отлети животът.

РОМЕО

— Една ^{целувка} ~~умини~~. — Сбогом, сбогом! — Слиза ~~и~~.

/Слиза долу./

ЖУЛИЕТА

И твй, на път ли тръгваш, о любов!
Приятелъ, съпруге, господарю!
От тебе искам вести всеки ден
за всеки час! В една минута само
се крият много дни! По тая сметка,
докде се видим пак, ще остареея:
от тебе разделена, аз ще крея.

РОМЕО

— Прощавай! Аз не ще изпусна случай
да ти изпратя своя нежен поздрав!

ЖУЛИЕТА

— Ти вярваш ли, че ще се видим пак?

РОМЕО

— Не се съмнявам! Всички тия мъки
за радостта ни само са залог.

ЖУЛИЕТА

— О, боже! Аз предчувствувам — не мога
да отстраня ужасното видение! —
Мъртвец изглеждаш ти сега там долу,
не виждам ли или си бледен ти?